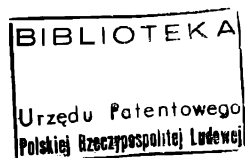
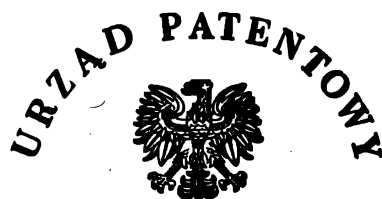

Opublikowano dnia 5 lipca 1963 r.

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

204b, 1/34

Nr 46973

Kl 29 a, 2/02
Kl. internat. D 01 b

Deutsche Akademie der Wissenschaften zu Berlin

Berlin, Niemiecka Republika Demokratyczna

Sposób trzepania łodyg o włóknach łykowych lub łodyg o różnej długości oraz urządzenie przy turbinach trzepiących do stosowania tego sposobu

Patent trwa od dnia 1 czerwca 1960 r.

Pierwszeństwo: 19 listopada 1959 r. (Niemiecka Republika Demokratyczna)

Przedmiotem wynalazku jest sposób trzepania łodyg o włóknach łykowych lub łodyg o różnej długości oraz urządzenie, które służy do wytrzeptywania krótkiej słomy roślinnej lub połamanej takiej słomy o różnej długości.

Wiadomo, że w normalnie używanych w przemyśle włókien łykowych turbinach do trzepania można trześć w sposób opłacalny słomę płaską, o co najmniej 50 cm długości technicznej (w przypadku lnu równa się ona długości od nasady korzenia aż do najniższych rozgałęzień). Opłacalność zależy jest, abstrahując od jakości włókien, przede wszystkim od wydajności włókien długich. Cena włókna długiego w porównaniu z włóknem krótkim czyli

z pakułami jest dwukrotnie wyższa, ponieważ można z niego prząść znacznie wartościowszą przędzę aniżeli z pakul.

Z tego względu w dalszym rozwoju turbin do trzepania zwrócono szczególną uwagę na zwiększenie wydajności włókien długich. Możliwe to jest na przykład przez dobudowanie rozdzielacza słomy, przed urządzeniem do łamania słomy w celu utworzenia równomiernego runa słomy.

Również sposób trzepania polepszone na przykład przez to, że zamiast stosowanych dotychczas trzech bijaków do trzepania stosuje się cztery lub więcej. Dzięki temu zamiast ruchu bijącego osiąga się ruch strząsający.

Największa strata włókien długich występuje jak wiadomo przy zaciskaniu. W tym miejscu część lnu, która dotychczas przy trzepaniu wi-

*) Właściciel patentu oświadczył, że współtwórcami wynalazku są: Paul Helbig i Dr K. Menzel.

siała na dole i w międzyczasie została wytrzepana, zostaje wydmuchana za pomocą dmuchawy w miejscu zacisku przenośnika taśmowego drugiej części turbiny do trzepania. Tam chwytają przenośnik taśmowy, ażeby nieobrobiona część lnu trzymana dotychczas przez przenośnik taśmowy pierwszej turbiny, mogła być wytrzepana. Pasma lnu, które nie mogą być dostatecznie mocno uchwycone przez drugi przenośnik taśmowy, są zbijane w pakuły.

Te niedogodności można usunąć na przykład w ten sposób, że zmniejsza się odległość zaciskania (odległość od środka pierwszego przenośnika taśmowego do środka drugiego przenośnika taśmowego). Tak skonstruowana turbina do trzepania nie nadawałaby się jednak do trzepania dłuższej słomy lnianej. Z tego względu, odległość zaciskania różni się nieznacznie w przypadku najróżniejszych turbin do trzepania, które służą do przerobu tego samego surowca na przykład lnu.

Zadaniem wynalazku było skonstruowanie takiego urządzenia, które umożliwiłoby możliwe całkowite uchwycenie krótkiego lub nierównomiernego runa przez przenośnik taśmowy drugiej części turbiny do trzepania. Dzięki temu osiąga się znaczne podwyższenie wydajności włókien długich, mniej wartościowej słomy lnianej.

Według wynalazku zadanie to zostało rozwiązane dzięki sposobowi i urządzeniu do trzepania łądyg włókien łykowych lub łądyg o różnej długości.

Runo włókna w czasie trzepania w pierwszym agregacie trzepiącym jest prowadzone przez przynależny przenośnik taśmowy, stamtąd zostaje przejęte przez pas prowadzący i doprowadzone do przenośnika taśmowego drugiego agregatu do trzepania. Pas prowadzący znajduje się korzystnie w korycie i jest nachylony pod kątem do pierwszej i drugiej taśmy przenośnikowej, względnie agregatu do trzepania oraz jest ustawiony przestawnie kątowno z korytem i szyną dociskową.

Wynalazek jest wyjaśniony szczegółowo w przykładzie wykonania przedstawionym na fig. 1 i 2.

Przy wyjściu z pierwszego agregatu trzepiącego 1 runo lniane zostaje przejęte z przenośnika taśmowego 2 przez pas prowadzący 3, nad którym znajduje się listwa dociskająca 6 i doprowadzone do przenośnika taśmowego 4 drugiego agregatu trzepiącego. Nacisk działający na runo lniane można regulować.

Na fig. 2 pokazano, że bieźnia 7 pasa prowadzącego 3 musi leżeć na jednakowym poziomie z dolną krawędzią występu 8 przenośnika taśmowego.

Powierzchnia bieźnia ukształtowana jest w postaci rynny 5 ażeby można było pewnie prowadzić runo lniane zaciśnięte między rynną 5 i pasem prowadzącym 3. Nad pasem prowadzącym 3 umieszczona jest listwa dociskająca 6 w celu zapewnienia zdjęcia runa lnianego z taśmy przenośnikowej pierwszego agregatu do trzepania.

Oprócz tego konieczne jest, ażeby listwa z występnym pasem przenośnikowym pierwszego agregatu do trzepania, była zaopatrzona w szczelinowe wybranie w celu zapewnienia przenoszenia runa przez pas prowadzący 3.

Listwa dociskająca pas prowadzący i rynna w urządzeniu według wynalazku, mogą być ustawione przestawnie pod kątem do pierwszego i drugiego agregatu do trzepania. W ten sposób możliwe jest wytrępywanie również słomy płaskiej o normalnej długości bez zmniejszania rozpadu.

Zastrzeżenia patentowe

1. Sposób trzepania łądyg o włóknach łykowych lub łądyg o różnej długości, znamienne tym, że runo włókien po przetrzepaniu w pierwszym agregacie trzepiącym (1) zostaje odprowadzane na przynależny doń przenośnik taśmowy (2) a stamtąd jest chwytnane lub przejmowane przez pas prowadzący (3) i doprowadzane do przenośnika taśmowego (4) drugiego agregatu trzepiącego.
2. Urządzenie przy turbinach trzepiących do stosowania sposobu według zastrz. 1, znamienne tym, że jest zaopatrzone w pas prowadzący (3), umieszczony najkorzystniej w rynnie (5), nachylony pod kątem przy przejściu od pierwszej do drugiej taśmy przenośnikowej lub agregatu trzepiącego, który to pas z rynną (5) i listwą dociskającą (6) może być ustawiany pod kątem i na którym wywierany jest nacisk dający się regulować za pomocą listwy dociskającej.

3. Urządzenie według zastrz. 2, znamiennie tym, że listwa z występem taśmy przenośnikowej pierwszego agregatu do trzebania jest zaopatrzona w szczelinowe wybranie, w ce-

lu zapewnienia przenoszenia runa przez pas prowadzący (3).

Deutsche Akademie
der Wissenschaften zu Berlin
Zastępca: mgr Józef Kamiński
rzecznik patentowy

Fig. 7

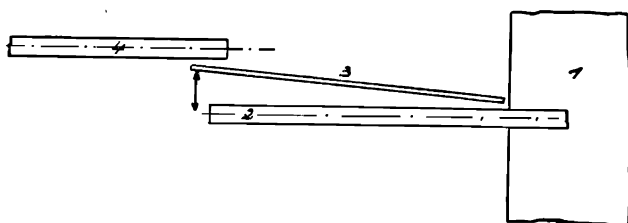

Fig. 2

